

SZARVASI LAPOK

TÁRSADALMI, ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . . . . . 5 frt. — kr.
Félévre . . . . . 2 frt 50 kr.
Negyedévre . . . . . 1 frt 25 kr.

Egyes szám ára 10 kr.

MEGJELENIK

hetenként egyszer, vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG:

Kényes utca, 175. szám hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

KIADÓHIVATAL:

Szikes Antal könyvnyomdája, hova az előfizetési pénzek, hirdetések és minden a kiadóhivatalt érdeklő közlemények küldendők.

„Nyiltér”-ben egy sor közlési díja 10 kr.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel.

Egyes szám kapható Szikes Antal könyvkereskedésében.

Az árvízveszélyek elhárításáról.

Ott hol már évtizedek óta tekintélyes szak-
férfiak teljes odaadással valami közhasznú ügy
elintézésében fáradhatlanul munkálkodnak: ba-
jos és tán egykevésé merész dolog a laikusnak
felszólalni s rámutatni, hogy a szakférfiak itt-ott
talán mulasztásokat követtek el, egyben másban
hézagosan jártak el, s talán nem egészen he-
lyes alaplól indultak ki. De a hol ezerek java
és érdeke van az ügyködés körébe vonva, hol
egy egész vidék átalakítási nagy munkája foly,
ott azon ezerek közül egynek-másnak csakugyan
nem szabad megtagadni azt a jogát, hogy ha
valamit észlelt, mit nem talált helyesnek, azt
kinyilatkoztassa, s ha jobbat tud, vagy legalább
meggyőződése szerint azt jobbnak vallja, azt ne
rejtgesse, hanem nyilvánossá tegye; használjon
annyt, a mennyit használhat s győzzön az el-
döntés percében a jobb.

A mi alföldi folyamaink szabályozásánál is
a tapasztalás megoktatott minket, hogy az nem
minden tekintetben kifogástalan alapon indult
ki, s keresztülvitelében nem minden gáncs nél-
kül lett megoldva.

Tekintsük csak a mi Körösünk szabályozá-
sát. Mi nagyon is egyoldalúnak találjuk azt az
eljárást, hogy bővíben alkalmazott ármetszések
által csak is a vizek folyásának gyorsítása szor-
galmaztatott, s annak ellenében ott a hol az
nagyon is gyors. annak lassítása érdekében nem
történt egyáltalában semmi.

Volt alkalmunk már elmondani, hogy a mi
Körösünk a hegyek közt rendkívül sebes lefo-
lyással bír, onnan a vizek hihetetlen gyorsaság-

gal lezúdulnak a hegyek aljába, hol ismét oly
sík területre kerülnek, hol a folyónak alig van
esése, mert tudnunk kell, hogy minden ma-
gyarországi folyók közt ez a mi Körösünk a
leglomhább. Itt ezen lomhaság beszűntetése
czéloztatott az erőiesen keresztülvitt szabályo-
zás által, azonban arra nézve, hogy ott fenn
mégse fussanak le a vizek oly roppant meny-
nyiségben, hogy azokra nézve a szabályozás
által egykissé gyorsított folyás is elegendő le-
gyen s ennek folyton a vízszabályozás mosta-
ni állapota mellett a medrek és gátolások meg-
haladásának, azaz: árvészélynek ki ne
tétessenek.

Véleményünk szerint, a Körös folyását
három természetes részre osztva, egyenként az
egyes szakaszokon következő szabályozási mó-
dozatokat kellene keresztül vinni.

A felső szakaszon a hegyvidéki Körösök
folyását kellene mesterséges uton lassítani. Ezen
lassítás első és leghathatósabb eszköze, a czél-
szerű befásítás, az erdők kiméltése, új erdők
ültetése. Továbbá tavak alakítása. Vannak a
hegyek között bővíben olyan völgyek, melyek
terméketlen voltuknál fogva egyáltalán haszna-
vehetetlenek, ezeket oly módon, mint például
Diós-Győr felett a Szinvapataki „Taj” (tó) léte-
sített, tavakká kellene átalakítani s úgy mint
azt a cseh-morva hegyi tavaknál látjuk, hal-
tenyésztésre kellene berendezni. Morvaországban
vannak olyan gazdaságok, a hol a földterület
váltógazdaság módszere szerint egynehány évig
mint tó halászatra, folytatólag ismét egynehány
évig mint szántó föld gabona termesztésre hasz-
nálatik. Hát ilyes-valamit lehetne ott a hegyek

között létesíteni. De az ilyen hegyi tavaknak az
a hasznuk is van, hogy a nyári vízszük időre
is bő vizet tartanak fenn s a folyókön alkalma-
zott gépeket folytonos mozgásban tartják. Végre
még attól se kellene elriadni, hogy a hegyek
között itt-ott egy-egy zsilip alkalmaztatnék, mely
a víz hirtelen való lefolyását akadályoztatná s
az eddig hajózásra egyáltalán alkalmatlan kisebb
vizeket is hajózásra vagy fenyők tutajozására
alakítaná át. Ilyen Franciaországban nem egy
helyütt van, s nálunk is Felső Tisza vidéken
alkalmaztatik.

A középszakaszt a Bihar-Békésmegye hatá-
rain elterülő sárrét vidéke nyújtja. A szabályo-
zásnál véleményünk szerint itt nagy hibákat kö-
vettek el abban, hogy a Körösök ezt a termé-
szetes víztartó medenczjét kelleten túl annyira
szűkítették, hogy ez a legtöbbször a víz elfoga-
dására képtelen s az egész vidéket még ha
hozzá gondoljuk még az erőtlen kotás gátakat,
folyton veszélyvel fenyegeti. Volt alkalmunk a
sárvizek ezen területét nagyjából bejárni s ta-
pasztalt gazdáktól ezen érterületre nézve véleményt
hallani. Itt minden áron segíteni kell. Ha sokat
vettek a folyótól, adják annak egy részét vissza.
A sárrétjében van olyan terület mely midőn árment-
sített sokat ígérő földnek ígérkezett s csak
hamar kitűnt hogy egy pár évi használat után
majdnem hasznavehetetlen szék föld melyet még
legelőnek is alig lehet használni. Hát az ilyen
terület maradjon ezentúl is Sárrét, legyen a
halak és madarak tanyája s teremjen jó nádat,
ugy is fogytán van az az alföldön, pedig az al-
földi gazda csak legjobban szereti főanyagul.
Legyenek birtok arányban olyan vízmedenczék

TÁRZA.

Még mi nem jut az eszébe ?!

Te, a világ legeslegszebb
Kökényszemű német lánya,
Téged birni — az én szívem
Egyetlenegy égő vágya.
Jer hát ide, ülj le meliém,
Félni tőlem okod nincsen . . .
S piczinyke szád azt susogja :
„Lieber Herr, was Sie nicht wünschen . . . ? !“

Tedd kezembe kis kezecskéd,
Szeretettel mosolyg reám,
„Der, die, das”-hoz bár nem értek,
Ölelése megértem ám ;
S karjaidból bontakozni
Dehogy vágyom, drága kincsem . . .
S piczinyke szád azt susogja :
„Lieber Herr, was Sie nicht wünschen . . . ? !“

Nem innen egy tapodtat se
Kökényszemű német lánya,
A míg egymást meg nem értjük,
— Nem ér, ne félj, anyád átka,
Ajakamra a javából
Piczinyke szád csókot hintsen . . .
— S ez csak egyre azt susogja :
„Lieber Herr, was Sie nicht wünschen . . . ? !“

ELEMÉR.

*) Hú fordításban : „Ilyen olyan kis legénye,
Még mi nem jut az eszébe ? !“

A CSÓKRÓL

(Elmefuttatás).

A nőgyelet hangversenyen felolvasá : Moeskönyi József.

A csók, a csók! mondhatjuk mi is Petőfivel. De
mi hát tulajdonképpen az a csók? Bármily egyszerűnek
látszik is e kérdés, ha közelebbről tekintjük ez e d e s
j ó s z á g o t, csupán teoria után alapos és kimerítő
meghatározást adnunk vajmi nehéznék bizonyul be.
„Az érzelem dolgába — mondja Rousseau a pedáns
észnek semmi beieszlése nincs”. Mi tehát e jeles férfiú
mondását véve alapul, következőkép vagyunk bátrak
a csókot meghatározni.

A csók gyöngy, melyet a zajló érzések hullámai
az ajkaktól partjára vetnek: szent és jelentékteljes pecsét,
mely a legbeszédesebb ajkakat is lezárja, titokteljes szó,
melyet a szív a szívnek sutlog el, a szerelem oltárán
lobogó szent áldozat lángja, elgialágyságu hang,
mely az érzelmek húrjaiból a legharmónikusabban
olvad elé.

A csók már a csecsemőnek kedvencz foglalkozása,
piczinyke ajkait rátapasztja a jó édes anya emlőre, ez
homlokot csókolja őt és ezzel meg van vetve minden
további csókolódzásti kedv alapja.

S mégis hányszor látjuk, vagy ha úgy tetszik
tapasztaljuk az életben, hogy sokan még csókolni is
ügyetlenek. A gyöngébbek kedvéért megemlítem Ro-
gérius régi juristanak epontra vonatkozó megjegyzését,
eszerint: egyik kezét illeszd a kedves álla alá, másik-
ba bocsásd gyengéden a fűrtös fejcskét és azután
villámgyorsasággal, de finomul tapasztd ajkait az ajkaira.

Bárki érzéleti, hogy e meghatározás egészen
elfogadható, s hogy Rogérius értette a maga dolgát.
Híába a régiék ezen a téren is túltettek rajtunk, pedig
azt hiszem, ők se kezdték a csókolódzást elébb, mint
a mai ifjuság, melynek, alighogy az anya-emplőtől meg-
szabadul, már is csókot jár az esze,

Sőt egy német tudós — bizony a neve már nem
jut eszembe — még a mindinkább elharapódzó do-
hányzasi szenvedélyt is ebből véli megmagyarázhatni.

Boldoguljon hitében !!!

Mint tudjuk, sokféle csók van a világon. Talán
nem lesz érdektelen ezeket egyenként vizsgálni.

Kezdjük mindjárt a csóknak azon a fajtán, mely
az ó- és középkorban divatozott, s mely az emberi-
ségnek éppen nem szolgált díszére t. i. a l á b c s ó k o n .
Éz különösen az őrlésig dolyfős s magukat
isteneknek kikialtott római s a pompakedvelő görög
császárok udvarában volt szokásos; később a német
uralkodók vették át, . . . majd ők is felhagytak vele!

Minek is a lábakra ruházni azt, ami a költők
szerint is az ajkakat illeti meg.

Aj ezret, adj száz csókot,
S ujra ezret, százat,
S én ezerszer, s ujra százszor
Csókolom kis szádat.

Vagyis elértünk a csóknak második fajához: az
a j a k c s ó k h o z . Ugyan ki tudná mindazt az érzel-
met, s viszont tán mindazt az érzelmihiányt felsorolni,
mely ehhez fűződik.

A hőselkü római nő, Arria, férje Paetus ajkaira
csókot nyomott, önszívbe pedig tört mártott, így ki-
áltott fel: „Nem faj így a halál.” A csók édessége
feledteté vele a tör kinjait!

Történeti nevezetességű csók még a XII-ik Ká-
rolyé, ki egyik miniszterének leányát csókolta meg, ki
azonban nem volt rest a viszonzó csók helyett arczul-
csapással felelni. A történetirők szerint az északi hős e
naptól fogva halálig gyűlölte a nőket és táborozásában
csaták tüzeiben tölté egész életét, s ki tudja nem
ezen megszegyenítő visszautasításnak köszönheti-e di-
csőségét és nagy nevét?

Meglehet, hogy tisztelt hallgatóim közül többen
meseszerűnek fogják találni, hogy egy hölgy a XVIII-ik

berendezve hol a felesleges viznek legyen lefolyása. Ott aztán a haltenyésztes, nád ermelés fog hozni olyan hasznót, mint a mennyit egy szikes föld sem hozhat.

Végre a mi az álló szakaszt illeti, talán nem eléggé óvatos eljárás volt az, hogy a szigorú vízszabályozás keresztül vitele érdekében egyes községek élő vizüktől lettek megfosztva. Még ma sem lenne késő ezzel az erőszakos szabályozással felhagyni s a mit a természet meg tesz minden folyón, itt-ott egy-egy kanyarulatot is megengedni, ha a vízszabályozásnál még fontosabb érdekek azt követelik. Így vagyunk például mi is itt Szarvason és Szentandráson, élő vizünket a szabályozás elvette s így 30 ezer lakos élet érdeke lett érzékenyen megtámadva, mert úgy Szarvas mint Szentandrást a határszélén csak is a folyó miatt építkezett ott, a hol van. Mert arra az élővizre sok tekintetben szükség volt és szüksége lenne Adjuk tehát azoknak azt vissza. Sőt mi nem félünk kimondani véleményünket, hogy a helyett hogy a vizet egyes községektől elvonnák, adjunk elő vizet azoknak is a hol eddig nem volt, ha az lehetséges. Czél szerű zsilipelés által azok közül a sok fokok közül, melyek az alföldet behálazzák nem egy alkalmas mederré válhatnék, mely a folyó viz összehalmozását jelentékenyen akadályozhatná.

Ezek volnának nagyjából a vízszabályozásra vonatkozó gondolataink csalhatatlanságot nem vindikálunk magunknak, de a mit a jónak vélünk azt elmondjuk.

Ha valaki tud jobbat, mondja azt el, szívesen meghallgatjuk.

Csaba halála.

Csabát, a majd 35 ezer lelket számláló virágzó községet vegyeszéllyel fenyegette a jegtorlódások által felduzzasztott Kettős-Körös. A veszély oly váratlanul s oly rohamosan jött, hogy csak a legönfeladózóbb buzgalmat fejtve ki, lehetett a katasztróphát kikerülni. Hogy a polgárság megtette kötelességét, azt mutatja az eredmény s hogy a kormánybiztosként működő főispán Beliczey István mit tett, élénken illusztrálja az alábbi felirat, melyet Csaba előjárósága és képviselő testülete küldötteségileg nyújtott át:

Méltóságos Főispán ur!

Nehéz küzdelme volt Csaba község lakosságának a legközelebbi napokban, a midőn a váratlan nagyságu és romboló hatású árvíz ellen, összes erejével — egy teljes hónapon át — védekezni volt kénytelen. Voltak napok, a melyekben átalánosán hittük, hogy községünk megmentése lehetetlen, mert az árvíz ijeszítő képe nemcsak a védnünkösök testi erejét lankasztotta, hanem a megremült telkekben esüggedest okozott s már ekkor nemcsak községünk megmentése, hanem a menekülés sulyos feladata lebegett azok szeméi előtt. De ha az isteni

gondviselés egyrésztől érzékenyen sújtott, másrésztől egy hatalmas védoszlopot emelt támogatásunkra, egy vezért rendelt számunkra, ki a küzdő seregbe lelket öntött, azt kitarásra buzdította, a védekezésben erélyesen és okosan vezérelte s kivel — habár érzékeny veszteségek mellett — de végre is fényes diadalt arattunk, mert az ádáz elem — nem hághatván meg védőszáncainkat — erejében meghanyatlott és visszavonulni kényszerült.

E vezérleírásban Méltóságodat van szerencsénk tisztelhetni és öszinte halánk kifejezéseivel üdvözölni. Nagy anyagi áldozatot méltóztatott a községtől, hű és lelkiismeretes szolgálatot végrehajtó közegeitől, erős, kitartó munkát a munkás néptől kívánni, de mi mindent szíves készséggel, minden tartózkodás nélkül meg-hoztuk, megtettük, mert megvoltunk győződve, hogy Méltóságod mindezt saját hasznunkra fordítja, hogy minden gondolata és tette csak is községünk megmen-tésére volt irányozva. És Istennek hála, hitünk, bizalmunk érvényesült, mert Méltóságod törekvését fényes siker koronázta.

Van Méltóságodnak egy talizmánya, melyet mi csaba-i polgárok drága gyanánt becsülünk. A mellett hogy a magas kormány bizalmi férfi, egyszersmint polgártársunk. Magas állásában a kézbe adott hatalmat soha másra, mint a községre nem használja mint lakostársunk köztünk él velünk együtt érez. Közéletünk jó napjaiban — ha községünk előhaladására irányzott terveink sikerülnek, — velünk együtt örül, — ha terhes felhők borulnak láthatárunkra, velünk osztja aggodalmait. Tehát nemcsak mint a megye első férfiat, hanem kiválólag mint polgártársunkat van szerencsénk tisztelhetni s ez az a mivel reánk hatni tud mely fegyvere előtt szíves készséggel meghodolunk.

Kézében e kettős fegyverrel méltóztatott arani a legközelebbi győzelmet melyet nem csak eddigi számos érdemei nevelte de minket csabaiakat örök hála-ra kötelezni s magának a község történetében örök emléket biztosítani méltóztatott.

Fogadjon hála érzetünk e gyenge kifejezését melyet magunkat községünket további nagybecsű jó indulatában ajánljuk s vagyunk

Csabán az 1888 év Ápr. hó hó 17-én tartott köz. képviselő gyűlésünkől alázatos szolgál Csaba közs. előjárói és képviselő testülete. Kliment János bíró. Szemián Samuel jegyző.

Ujdonságok.

— Nyilvános nyugtázás és köszönet. A szarvasi nőegylet a szarvasi árvízkarosultak részére 60 ft 40 kr. azaz hatvan forint és negyven krajczárt küldvén az alólirt előjárósághoz, ez összeg átvétele köszönet nyilvánításával nyugtáztatik. Szarvas május 4 én. A tanács nevében: T e p l i c z k y J á n o s bíró.

— Szarvasi házi szövőipar kiállítás. A közelebbi pünkösdi ünnepek alkalmából Chovan Zsigmondné urnó, a szarvasi nőegylet védnöksége alatt szövőipar kiállítás rendez a polgári leányiskola helyiségeiben. A kiállítás nyitva áll a pünkösdi ünnepek két napján belépti díj személyenkint 10 kr. Felhívjuk városunk közönségét hogy ezen kiállítást minél buzgóbban látogattni sziveskedjék az önzetlen törekvés mely szövő iparunkat napról napra oly fényes eredményel fejleszti megérdemli hogy azon a csekély áron érdeklődjünk iránta, A kiállítás érdeménéről annak idején meg fogunk emlékezni.

— Útczáink kövezése. Megyénk részéről Szarvas

városához kérdés intézetelt, mely utcákat jelölé ki a forgalom élénkítése czéljából kikövezésére s minő kövezési vámfizetést hozna métermázsánként javaslatba. A városi képviselő testület e tekintetben az ajánlatot örömmel fogadván kikövezésre a Nagytemető, Tűzok, Szentesi utakat hozta javaslatba s hajlandónak ajánkozott az eddigi 1¹/₂ kr. váltót 3 krra emelni.

— Tűz. Május 1-jén d. u. 2 óra tájban tűz keletkezett a kiskondorosi pusztá Plesch bérletén. Valamennyi szalma-török kazal égett s daczára a jókora széinek semmi komolyabb veszély nem jelezhető.

— Apad a víz Bethlehembben. Nem a palesztinai Betlehemről van szó, hanem a mi Bethlehem városrészünkről, hol a gatakon átszivargó víz erősen összegyülemlent. Ezt a vizet most Bogdan János 8 ló erejű gőzkepe máj. 2-a óta erősen szivattyúzza. Elismerésünket kell kifejeznünk előjáróságunk bölcs intézkedésével szemben, hogy nem várta be a Körös viz teljes leapadását, de ideje korán látott hozzá ezen egy egészségügyi, valamint forgalmi és gazdasági tekintetben káros vízlecsapolásához. Elismerés illeti Bogdan géptulajdonost is ki gépet e czélra a városnak ingyen szolgáltatatta át.

— Daltól zeng a liget. Körös parti kerjeinket ez idén szokatlan vendégek látogattak meg. Egész csoport czalogány telepedett le s hallatja bajos enekét. Korá reggeltől be a késő éjszakába daltól zeng a liget.

— Hűsfogyasztási szövetség alapítása czéljából alólírottak felhívják a polgárműkat, hogy ma d. u. 5 órakor a Barány vendéglő nagytermében tartandó értekezletre minél számosabban megjelenni sziveskedjenek. Jozsa József, Petroczy Karoly, Kozina Ferencz, Fleiser Ede, Bogdan János, Stein János.

— Öngyilkosság. Nemes János fiatal öcsödi lakos, két kis gyermek hátrahagyásával f. hó 1-jén saját lakásán felakasztotta magát. Öngyilkosságának oka iszákosság és hazár kártyajáték. Intő példa azoknak, kik a jó útról letérni hajlandók.

— Pünkösdi kirándulás. A magyar kir. államvasutak igazgatósága a pünkösdi ünnepek alkalmából Budapestről Fiuméba, onnan Velenczébe Triesztbe és vissza kirándulást rendez. A jegyek árai: Budapestről Fiuméba és vissza: I. oszt. 36 frt. II. oszt. 28 frt III. oszt. 22 frt Fiuméből Velenczébe, és Trieszten át vissza: 30 forint Vidéki csatlakozások 30 napig érvényes rendkívüli leszállított áru menetérti jegyek fognak kiadani. Bővebb felvilágosítással bármely állomáson az állomás főnökség szolgál.

— Born L. lovardája jövő vasárnap tartja nálunk első előadását. A kiknek alkalmuk volt a Born féle lovarda előadásait látniok, azok mind csak elismerőleg szólnak azokról. A lovarda személyzetének nagyrésze megfelel a fokozottabb igényeknek is s a gyönyörű és kitünően idomított lovak bámulatra ragadják a szemlélőt. Mr. Willy Henberger, a Rossi nővérek, M. Georg Cooke, Honri Steiner mint merész mutatványaik által közelismerést vívtak ki. Előre is felhívjuk t. közönségünk figyelmét e kitünő lovardára.

században korának legnagyobb királyát, ki a krónika szerint egyuttal feltűnőleg szép férfi volt, azért mert megcsokolá, arczul úti. Valóban nagyon furcsa is, de a tény történelmileg igaz.

Sőt még egy másik esettel is szolgálok, melyben ugyan nem arczul ütés viszi a főszerepet, de a mely mint feltűnő ritkaság szinten csodálatra fogja költetni hallgatónóimet, s talán önkénytelen egy sóhajtpópitenek azon boldog kor felé, melyben a csókoknak aggjója oly borzasztó magas fokon állott. A marseillei vicomte Fulio, a XI. század elején menyasszonyának Odilienek első csókjáért minden jószágát, melyet csak Sicfours, Enges, Solieres és Olieresben birt, örök tulajdoni joggal által adta.

Tessék csak ezt összehasonlítani azon komikus esettel, mely néhány évvel ezelőtt egy bánati községben történt, hol egy jószívű úrhölgy csókját ajánla fel a jótékony czélra csekély 1 frtjával taksálván azokat, s mégis mi történt? Az egész községben nem akadt több pályázó kettőnél, s azok is nem felfelé, hanem lefelé licitáltak egyik 80 másik 50 krt ajánlván fel a drága csemegéért.

A tisztelet és szeretetből adott csók mindég valamely valódi gyengéd értelemnek külső hű és igazi tolmácsolója: méltán teletételezhetjük tehát, hogy, ha valaki felénk önkényt csókkal közeledik, azt ezen értelemnek valamelyikének, mint igazi indoknak sarkalása folytán teszi.

Megtörténik azonban néha, hogy az értelemnek e mutatása vagy csak palást, mely ennek éppen ellenkezőjét takarja, vagy nem más mint eszköz, bizonyos czélok elérésére, mik talán e nélkül vagy nem vagy csak nehezen sikerülnek. Az ezek színlelésével hízletésből, tettetésből vagy árulásból, s hamis lélekkel adott csók, — ez az a l c s ó k.

E csók nem, melyet külföldben judás csóknak is

neveznek, már példabeszéddé vált, s mint valami eredendő bűn, a tarsadalom minden rétegébe beplántálta magát. Férfiak és nők egyaránt osztogatják titkon és nyilvánosan, s mi férfiak csak azért vétkezzünk kevesebbet, mert köztudomás szerint ritkábban jutunk, (pláne egymás közt) a csókhöz, mint a nők.

A diplomataok csókja szintén e kathegóriába tartozik azon külömbiséggel, hogy ennek hatását a megcsókoltól kívül ezrek és ezrek szokták érezni. Tudva van, hogy a Gorcsakoff a reichstadi konferencián, miután többnemű megállapodás jött létre, Andrassy Gyula gróft megcsokolni méltóztatott, minek eredménye csakhamar a k l e k k i kikötőnek a törökök előtti bezárása lett.

A judás csók különben, mint már említém, napjainkban is divatos. A gyermekek, bár öntudatlan is, használják, ha pl. szülőiktől valamit megnyerni akarnak. Nem lehet ugyan állítani, hogy a gyermekcsóokban a szeretet hiányzanék, hanem annyi kétségtelen, hogy a kérés pillanatában a csókszapor hízletésből ömlik ama reményben, hogy ennek jutálna a kérés teljesítése lesz. Ime egy eklatáns példa: Elvira nagysám balba akar menni, minthogy Aladár ural megállapíták, hogy ott találkoznak és sok mindent elfognak ott egymásnak mondani. A kisasszony szive már előre is repes az örömtől, hogy annak karján fog lejtetni, azzal fog hosszsan, háborítlanul, édesen suttogni, kit ő tisztán érző lelkének lángoló szerelmével, hűvel szeret. Igen ám, csakahogy apuska azt mondta, hogy az idén több balba el nem viheti, mivel a buzának épenséggel nincs ára s a kanászhojtár is éppen a minap jelenté, hogy az ősi hízók közül számosan sziveskedtek minden előleges bejelentés nélkül — jobb létre szenderülni.

A szeretetreméltó kis leány körülveszi, megcsokolja, ölegeti, beszél neki sok édeset-keveset, méla önfeledésében azt is előhooza, hogy hiszen Aladár a

jövő tavasszal teszi utolsó vizsgáját . . . aztán . . . ; végre apa kénytelen engedni a csók özönének s minden határozottsága mellett is megígéri, hogy: „No istenekei még most az egyszer.” Halából ismét csókok borítják. S ki hinné ezeket csupán a szeretet csókjainak. Azoknak látszanak bár, de csak eszközei egy más értelemnek, ine az ártatlanságban is hízletkezés, álértelem, a l c s ó k.

De Elvira még csak hagyján, hanem mikor aztán a tapasztalt mamuczi kezdi rá! Édes jó öregem — s már ekkor persz: a jó öregemnek nyaka közé vannak fonva az ölelő karok — tudod e, hogy ma szinte megújulni érzem mindazt az édes boldogságot, a mi szívetem első találkozásunkkor egészen eltöltötte. Emlékszel-e rá? Egy házi mulatságon volt; mintha most fültemben csengnének a zene andalító hangjai, Mit szólnál hozzá, ha mi ezt újra átélnök nem is máutt, hanem itt minalunk. Itt rendeznénk egy kis házimulatságot? Ugy-e jó lesz? Nemde?

A férj uram mondana rá valamit, de már ekkor le van ajka zárva egy hosszú, forró csókkal; s azután olyan goromba dolog volna azt felelni, hogy „nem.” Pedig ha tudná, hogy ez még csak előcsátája egy nagyobb küzdelemnek. A házimulatságon kézfől-kezre adják a bájós házínőt, ki másnap nyögdecselve húzódik meg a pamlogon s midőn a gyöngéd férj vigasztalólag béczézi baját, kitör belőle a zokogás s tördelve rebegi el, hogy fáj minden tagja, de százsorta jobban fáj neki az a gondolat, hogy hosszabb időre kell tőle elválnia, mert az orvos furdót ajánlott. — „Dehogy hagynálak itt édes jó öregem, de olyan rosszul vagyok, ugye még a csókom sem oly édes, mint máskor?”

„Óh a te csókod mindennél drágább nekem — nyögi a férj s igaza van neki: belekerül vagy 400 frtjába.”

De hányat és hányat lehetne ifyet elmondani!

A nőgyelet hangversenye.

Szarvas, 1838. ápr. 23.

Motto: „Wer nicht lebt Wein, Weib und Gesang,
Der bleibt ein Narr sein Leben lang.“

Közönségünknek mostanság kijutott a művelvezetekből. Még el se felejtük azt a kedves benyomást, melylyel alig néhány hete, az a sok kis megenni való apróság énekelte bele magát szívünkbe — a polg. iskola szépen sikerült hangversenyén: most meg már a nőgyelet rendezett „jótékony célú hangverseny” alakjában olyan kedélyes meglepetést, mely csak fokozni tudja érdeklődésünket a kilátásban levő azon estélyek iránt, melyek, mint biztosan reméljük, a főgymnasium, az újonnan szervezkedett s a közérdeklődés méltó tárgyát képező férfi-dalkarnak fogják meghozni a jól kiérdemelt elismerés koszorúját.

De szóljunk most a „Nőgyelet” művelvezetben gazdag estélyéről.

Tudtam én, hogy na asszonyok kezdenek valamihhez, annak mindig jól kell kiütni Hja, könnyű nekik! Megközelíthetetlen tökélyre vitték ok a többek között azon tudományt is, melyet úgy hívnak, hogy „politika a művészetben.”

A rendező bizottság megalakul.

Egy szép napon befutják a várost.

Azt nagyon jól tudják, hol kell kopogtatni?

— „Kérünk, kérünk a jótékony Nőgyelet” javára” s a szerencsétlen árvi-károsultak „felségéésére” — nem fillérekért, nem alamizsnáért, hanem csak egy-egy szál „Fehér rózsát, piros rózsát, Szőke leányt, barnát!”

S minthogy a sarvasi mamák is igen hőlesen tudják azt, hogy akkor kell adni a lányt mikor kerik: közadakozás útján csakhamar együvé kerül az a bajos kis amazon sereg, „noch nie da gewesen!” — melyen nem tudja az ember, mit bámuljon inkább: azokat a csábosan szende, ifjú úde arczokat-e, vagy az eperpiros kis ajkáról leolvadó madár-csiesergest?

Es te vállalkozó szellemű ifjú barátunk, Varga József, most munkára fel! Igaz, hogy ezek a kis choristának a varrashoz, hímzéshez, rántás-keveréshez s — Uram bocsá! — még tán a kenyérgasztáshoz is inkább értenek, mint a kotta-olvasás mesterségéhez; no de muszáj: add ke ükébe azt a hangjeggy papírost, mert hát napjainkban az is egyik neme a chic-nek: többet mutatni, mint a mennyit voltaképpen tudunk.

Denique, megkezdődnek a próbák.

Szép esendesen folynak.

Több kevesebb akadályllyal, apró cseprő bajokkal, amint ez már szokás.

Egyszer híre megy, hogy a hangversenyt elvitte az árvi, a szereplők között meghasonlás támadt s több e féle kiesnyes megokolásokkal, melyek — mint később kiderült — mind csak azért voltak világgá eredetve, hogy annál nagyobb legyen majd a meglepetés.

Tehát ápril 28-án telvirradt a nagy nap.

Délelőtt kisérs barátságosan, komor idő volt, ijesztege v: az egyébként is csüggeteg kedélyeket; de délutánra egészen kiderült s este 8 órakor már nem tulságosan nagy számu de válogatott közönség várta, miként népesül meg az emelvény a vegyes karban közreműködők kedves vidám alakjaival?

A programm Beleznay Antal csinos népdalegylegével kezdődött, melyet a vegyes kar érzéssel és finom árnyalva adott elő. Nagy kár, hogy a leikes bassista — K. L. — nem érvényesíthette a férfi szolamokban, már városzerte ismeretessé vált szép bassus-szólóját:

Va-a-a-a-há-ány-lá-ány

Mind-egy-for-ma!

De hallga!

Következik a felolvasás, elköveti Moeskönyi József úr. — A csókról, elmefuttatás — hangzik a sokat ígérő cím. Megvallom, e szavakra összezördültek öreg

csontjaim; nem azért, mintha a régmúlt ifjú korban elkövetett u. n. véteim jutottak volna eszembe; szorongatottságomnak oka az volt, hogy jobbról egy — szigorú erkölcsbíró hírében álló — tisztos asszonyság, balról pedig egy irulva piruló kis backfisch vala szomszédom s arra voltam különösen kíváncsi, hogy hármónk közül, melyikneknek romlatlan, ártatlan lelkét fogja leginkább megzavarni ez a vakmerő felolvasó szentségtelen tárgyával?

Hanem nyajas olvasóm — vagy a kik ott voltakot, — kedélyes halgatóság! ördöge van ennek a fiatal professornak: ki hitte volna, hogy olyan beható szakismerettel tárgyalja ezt a modern indományt is, mintha csak Horatius Ars Poetikáját fejtegetné a tudvagyó fiatalagnak. S itt is halás halgatóságra talál t s valóban a kisérs hamiskás tárgyat szellemesen s igazi virtuozitással kezelte, felolvasásában számos kedélyes részletet nyújtott s jóízű kacajra fakasztott mindnyájunkat, a nélkül, hogy az ílem határait a legkevesbé is átlepte volna. De hiszen könnyű is olyan embernek alapos tájékozottsággal írni e felekről, kinek a papus kormány s az ehhez hasonló államformák aidasait közvetlen tapasztalataiból volt alkalmá megismerni; annyira, hogy a rossz nyelvek azt bebesgetik, miszerint fiatal barátunk felolvasásának nagy részét a saját családi életéből — „plagiálta”.

A 3 szám zongorajáték volt. Ban Ignácné urhölgy és Györy Gizella k. a. „Trovatore” dalműből játszottak egy szépen szólt egyveletet, a szerzeményhez méltó felfogással és hatással; majd Banné urhölgy egy csinos kis zenészetű aprósággal (Rothe Roslein — Oeslentöl) viszonzta az elismerő tapokat.

Szendy Emilia kisasszony a milyen született alista, ep oly rokonszeves alak a szavalatra Tompa szép költeményét szintén élenken megtapsoltak.

Nunc venio ad fortissimum

Gr. Zichy Gézanak Arany remek balladájára irt zenéje méltó betetőzése s egyik fénypontja volt az estélynek. Solisták karok, karmester egyaránt kitétek magokért. Kresmer Irén k. a. igazi fejedelmi alak, két varmegyében sem találhattak volna külön királynét; s milyen ellenhatlan bajjal tudta oda énekelni tilalmában is engedékenykedő enyelgással annak a cséscsap Kazimérnak, (ki szintén méltó alakítóra talált Moeskönyi J. urban) hogy aszongya:

„Jaj ócsám Kázmér,

Azt nem adom azédre!”

Benka Pal ur a töle megszokott szép érczes hangon s melegen átérve énekelte a király szerepét, melybe a fúri szerző valamivel több indulatot és szenvedélyt is önthetett volna. Klara kis szerepét Lányi Anna k. a. énekelte nem igen erős, de kellemetes hangon. Bezegh Kápián úr, egy berzenkedő kis király, szintén méltó volt többi társaihoz.

Azon benső viszony, melyben a referáda írója a dirigáló karmesterrel áll, nem engedi, hogy egélig ható dicsérőadakat hangoztassunk a gondos s talán farszító be-tanítás és összevágó előadásért; de annyit a pajtáskodás és személyeskedés legkisebb gyanuja nélkül is konstá-láhatunk, hogy a közönség legnagyobb meglepődéssel s azon óhajjal hagyta el a főgym. dísztermét vajha minél gyakrabban lehetne alkalmá megnyitni erszényét az ily magas művelvezetett párosult jótékonyág gyakor-lására.

Végül még csak a rendezőséget kell egy kis formai mulasztásra egész udvariasan figyelmeztetnünk. Kar volt olyan mélyéges titkok csinálni belőle, hogy tulajdonképen a főgymnasiummal szövetkezve hangversenyez a nő-gyület, miután tényleg ugy volt, hogy nemesak a terem és zongora, hanem a szavál, felolvasó, énekesek, karmester, kotta-forgató, sőt még a choristáknak is egy nagyobb fele ügy volt — kölcsön kérvé az iskolától.

Ennyit a történeli igazság kedvéért! ELEMÉR.

Arany kincstár.

Ismét van alkalmunk egy „nékülözhetetlen ta-nácsadót” minden család és háztartás figyelmébe aján-lani. Ez az „Arany kincstár” mely a Franklin társulat kiadásában jelent meg, (ára 80 kr) s melyből mutatvá-nyul álljanak a következők:

A j ö v e d e l e m.

A megélhetés legelső feltétele a jövedelem, az bi-zonyos de — bizonytalan is. A hivatás és kereset ne-mei nagyon különbözök és a jelenkorban nagy számuak is nemesak a férfi- de a nőnem számára is; mindenki előtt nyitva áll a világ ezerféle útjaival, tehát csak azon legyen, hogy a helyes utra térjen, mely őt a ki-tűzött célhoz vezeti, mert ha az utat eltévesztette, akkor soha a legnagyobb erőfeszítéssel sem éri el célját; tehát szened nyitva legyen s eszedet szedd össze, midőn az utat — a hivatást — választod, mert ettől függ minden siker, minden haladás, ettől függ meglegedésed és boldogságod.

De hát hogyan is lehet jövedelemre szert tenni, ha az embernek sem ingó, sem ingatlan vagyona nin-csen? erre felelünk: az „arany házszabályok” által.

I. Munka legyen a háznak építőmestere, mert mun-kát mindenütt találhatunk s a munka újja teremti a világot, a ki reményeket táplál, hogy példánul gazdag rokonok után örökölhét, a lutrin nyerhet, a ki mások ígéreteibe bizik — az futóhomokra építi házat s köny-nyen megtörténik, hogy a ki a jöreménység foka felé vitorlázott, azt soha sem éri el, mert a kétségbeesés zátonyán fennakadt.

II. Szorgalom legyen az ebresztő, jelszava: a ki korán kel, aranyat lel, sokat kell annak fáradni, a ki hegytetőre akar jutni. Gondolkodás pedig legyen a vilá-gító mécs, mely soha ki nem alszik, mert a ki kártyázik annak tudnia kell, mi a tromf, sok ember megbánta már keservesen, ha előbb cselekedett és utóbb gon-dolta meg.

III. Ismeretek legyen a kincses-szekrény, melybe folyton rakunk, ügyesség meg legyen annak kulcsa egy perzsa közmondás szerint: a tudatlanság olyan ló, mely folyton botlik gazdája alatt a tudatlanság azonban nem szégyen, csak baj, melyen segíthet, a ki tanulni akar.

IV. Bátorág legyen a szemüvegünk, mert a világ olyan, a minek nézed, a bátoré a siker — a jó penge fo-gas s nem eszi meg a rozsdá, kinek Isten jóakarója, azt a farkas sem bántja, ne hadd el magad és Isten sem fog elhagyni.

V. Tiszta lelkiismeret legyen párnánk és takarónk mert az jobban melegít medvebundánál is s a kinek palástja rossz lelkiismerettel van bélelve, annak vaczog a foga még kánikulában is.

De hát mi az a munka? — A munka egyszersmind a javad és annak alkotása, melyből jövedelemet és ha-sznot húzunk, mely szükségleteinknek szolgál. A munká-ban vagyunk önmagunk, nem tudhatjuk, mit markolunk meg. Dolgozzál! ez a legrégibb istenparancsolat s midőn az mondatott Ádámnak:

„Arczod verejtékében eszed ezentúl kenyeredet”

a nem volt olyan nagy büntetés, mint a milyennek lát-szik mert a munka az egészség, jólét tisztesség, szabad-ság és minden erénynek kültője.

De hát hogyan teszünk szert jövedelemre a munka

A következő érdekes eset meg a minap történt egy ábrándos lelkű fiatal barátommal, a ki a főváros-ból ide pályázzván a gőz szárnyain, szerencsétlenségére egy megkapó szépségű hölgygyel találkozott, ki elég kegyes volt fiatal barátunknak minden édesbbé váló beszédre szemlesítve, irulva-pirulva hallgatni, a nélkül, hogy ömledézéseit visszautasította volna. A szépség engedelkenysége egyre bátrabbá tévé a Don Juant, míg végre ostromra kerülván a dolog eldőrdült a csók-ágyú, mely a baj istennőjét végképen védképtelenné tévé. Alcibiades látván diadalát, vig kedélylyel s meg-könnyebbült szívvel szántgató a kedves perczeket, melyeket diadala szerzend neki, — megkönnyebbült szívvel, mert nem várt ily könnyű győzelmet s mert nem is álmodta, hogy boldogsága pillanatában zsebe is megkönnyebbült; ezt csak akkor vette észre, midőn a czeglédi állomáson a bajos amazon „véletlenül le maradván a vonatról — ő nem épen üres erszényének már csak hült helyét tapogató.

A k é z c s ó k hajdan a nagyok iránti tisztelet és hála jelképe vala. Mai napság azonban a gyakori használat következtében csak udvariaságnak tekintetik. Csak akkor emelkedik magasabb jelentőségre, ha a szerelmes ifjú, kinek még kedvese ajkát, arcját vagy homlokát érinteni tilos, egy futó kézszoritás kíséreté-ben égeti ajkainak forró pecsétjét a hófehérségű ka-csóra.

Az angolok és németek különben már az udva-riasság lajstromából is kitörültek; Franciaországban még egyre divatozik; nálunk — a mint vesszük: nyilvános helyekről szánuzetett, társaságban a házínót megilleti.

Egy szellemes urhölgy a minap azt állítá, hogy a kézcsokolásból a férfiak jellemét lehet kiismerni.

Tanulság végett elmondom.

A szeles futólag csókol, nem sokat törődve kez-

tyüt vagy kezét csókol-e? Az ábrándos csókja lassú és forró, a bátor tüzes csókját kézszoritással kíséri; a miveletlen benedvesíti csókjával a kezét: a szerelmes titkon, senki által észre nem vehetőleg a hölgy kezét előbb szívéhez szorítja, s csak azután emeli ajkához; a ki nem tekint! jobb vagy balkezet csókol-e, az b o l o n d. Egy csók a kézcsoklóra tartos szerelmet jelent.

A h o m l o k c s ó k a legtisztább, legszen-tebb érzelemből fakad, mert ment minden érzéki vágy-tól, egyedül a tisztelet kifejezője. Avagy ki vette volna rossz néven Lisztől, ha nyilvános hangversenyek alkalmával egy-egy jelesebb nótánitványát egy ártatlan homlokcsókkal megboldogítja, avagy koszos költőnk-től, Jókaitól, ki közbébk érkeve szintén ily módon jutalmazá a virágot szóró leánykakat?

Mindezen csókoknak messze fölötté áll a s z e r e l m i c s ó k nem azért, mivel a földi érzelmek legédesbbikének, a szerelemnek kifejezője, de mivel mind a két félnek élvezetet nyújt, míg a homlok-, arc-, vagy kézcsóknál az elfogadó mindig hátrányban marad és itt a szentírás ama szavai: „Szentebb adni, mint venni” szépen bebizonyul. Tagadhatatlan, hogy mi ezt a turbékoló galamboktól tanulunk. A példa ragadós; s midőn már a lányka az ereszt alatt bűgő galambokat hosszan elmerengve szemléli s arcját hal-vány pír borítja s égő szemait, mint fehé-palást a csillagokat, a sötét szempillák lezárják, miként, ha ártatlan lelké valakit már keresne vagy meg is talál- volna, mert az iczi-piczi piros ajkak elkezdenek egy-szerre hamisan mosolyogni; óh ekkor már a szív ideálokat alkotott magának s az egész külvilágot sze-relmének rózsavilágával vonja be, ekkor már az érzelm rózsabimbói minden perczben kifakadnak s nem messze az idő, melyről a költő így zeng:

Ó megcsókolt, nem keréte magát,

Első szavamra ajkamu volt ajka,

E csók! ez ajk! mért hogy nem váltunk itt kővé?

Hadd függtem volna mindörökké rajta!

Az ily jelenetek csak a ragyogó, csak az ábrán-dos ifjúkor rózsavilágában szerepelnek, midőn a lélek önkénytelenül vonzódik a lélekhez, midőn kékebb az ég azurja, sugárosabb a nap, színesebb a rózsá, mások az álmok, melyek éjente meglátogatnak, mások a ba-rátok, kikkel elcsevegünk, mas... más az egész világ... mert szeretünk.

A szerelmes ifjú mindenre pazarolja csókjait virágszal, kesztyűdarab, hajfürtre, sőt még a kedves papucsnak sem hagy békét:

Welch niedliches Pantöffelchen | Ej be csinos kicsi papucs

Ich möchte es küssen! | Csókolni szeretném!

Heiratehe nur | Nősülj meg csak:

-- So wirst du es müssen. | S csókolhatod, szegény!

Azonban bocsánat, de a német költő egy szavá-ban meg kell czafolnom; a papucsot piczinek nevezi holott a magyar költő rég elénekelte, hogy:

„A papucs kicsiny hogy volna

Mikor egy férj fér alája!”

Végül szóljunk azon csókról, mely a legszentebb érzés kifejezője, mely tiszta, mint a napsugár s önzés-telen, mert az égből származott. Te vagy az a szent a n y a i c s ó k! isteni és titokteljes nyelve az öröm-ben gazdag s boldog szívnek! Nyugalmat önt a zak-latott szívre a baráti csók; megnevezhetlen varázsszal vonja be a lelket a szerelem csókja; de kérdezzétek meg, s ha nem is fog felelni, a szemében ragyogó könyecsepek megmagyarázzák-e csók jelentőségét.

Ha a sors benső életének húrjait lehangoló, vagy durva kézzel összszaggata, ha szívének legbűbajosabb érzelmvirágait az idő vihara és mostoha körülmények elhervasztak és sárba dobták; szívét az anyai szeretet még ekkor is, mint zöld repkény a romot, hervadatlanul öleli körül. Mily szépen dicsőíti meg a női érzés e legszentebbikét a görög rege-világ! Auróra vágyteljes kebellet keresi fel minden reggel elvesztett kedves gyermekének sírját és sorra csókolja a síron nőtt virá-gokat, a virágok pedig suttogó zokogással viszonzozzák a jó anya csókját.

Nyíljatok, óh nyíljatok hát csóknak szelid virágai!

tal Minden munkára szükséges anyag, erő és idő, értékét nem csak a maga jósága de a kereslet is határozza meg s ez a pénzérték. Itt most hát az a jelszó: ismeret, tehetség és akarat közreműködése teremti meg a mestert. Az ismeret hatalom! — mondá egy híres angol államterfű (lord Brougham államkancelár) — mert ez tanít minket a környezetünket kepező tárgyak megismerésére és felhasználására.

Közgazdaság.

Tömeges tűzbiztosítások.

Már volt alkalmunk lapunkban felszólalni egyes biztosítási ügynökök azon eljárása ellen, mely a félrevezetett alsóbb rétegu népet — szőlős és tanyai lakosokat — olyan kötelezettségekre váltókkal köt le, mit azok meg sem értettek, de teljesíteni sem képesek. Ezek ellenében óvó felszólalást hangoztatta hatóságunk is. Azt azonban nem is képzeltük, hogy egyes ügyes ügynökök egész községeket is ilyen ügyletekbe bevonhatnának s az eljárás jogházműségével visszaélve azokat olyanokra kötelezik, miknek a jövőben kimondhatatlan nagy kára lenne. Valóban csak dicsérni való dolog, hogy szomszéd Csanádmegye alispánja, Mechó

Sándor erélyesen lépett fel az ilyen jogtalan üzlet ellen. Érdeklőségün fogva és okulásul közöljük a végzést egész terjedelmében:

A folyó évi febr. hó 29-én 2737/887- sz. alatt kelt jelentésére vonatkozólag, melyben a tűzbiztosítások körül Kunágota, Apáca és Ref.-Kovácsbánya községek eljárásai által követett eljárás megvizsgálásáról felvett ügyiratokat határozathozatal végett beterjeszti, értesitem Czimet, miszerint a bemutatott iratokból arról győződtem meg, hogy Kunágota, Apáca és Ref.-Kovácsbánya községek az Adriai biztosító társulat megőzöttjaitval a tűzbiztosítást, illetőleg egyes községi lakosokra nézve kötelező szerződést kötöttek az által, hogy határozilag kimondották, mikép ezentul a tűzbiztosítások az egyes községi lakosok részéről a megállapított feltételek mellett kizárólag az Adriai biztosító intézetnél eszközöltesenek. Miután a községi eljáráság ezen eljárása által a biztosító intézetek között fennálló és mindenkor üdvösnök bebizonyult szabad verseny teljesen kizáratik; miután a községi eljáráság akkor, midőn hatósági tekintélyének közbevetésével egy biztosító társulattal minden megbízás nélkül a községi lakosokat kötelező szerződésre lépett és ezt sem a képviselőnek sem a felsőbb hatóságoknak jóváhagyás végett be nem

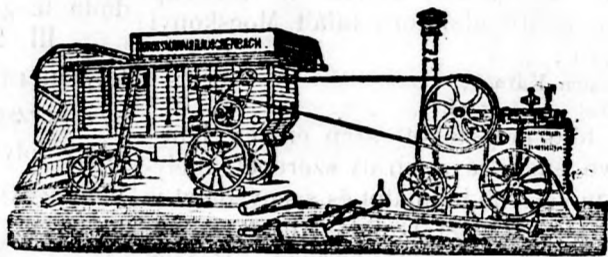
mutatta, hanem a hozott előjárásági határozat értelmében egyes községi lakosoknál az előjárásági tagok közreműködésével az Adriai biztosító intézet érdekében tűzbiztosításokat vétetett fel, a jog- és hatáskörön túlment; miután továbbá az előjáráság ezen illetéktelen és szabálytalan beavatkozása által a községi lakosság a tűzbiztosításokat illetőleg tévntre vezettetett: Kunágota községnek m. évi február 10-én ez érdemben 2. sz. a. hozott tanácsülési végzését, valamint ugyanezen községi eljáráság által m. évi június hó 15-én kiállított kötelező nyilatkozatot; Apáca községnek a községi eljáráság által az Adriai biztosító társulattal szemben m. évi június hó 27-én kiállított kötelező nyilatkozatát, illetve az abban a tűzbiztosításra nézve foglalt m. évi május hó 14-én a községi eljáráság által az Adriai biztosító intézet érdekében kiállított kötelező nyilatkozatát, minden következményeikkel együtt vagyis a községi eljáráságok részéről a községi lakosokra nézve az Adriai biztosító intézettel vállalt mindennemű kötelezettségekkel együtt ezennel megsemmisitem.

Felelős szerkesztő: Mihálfai József.

H I R D E T É S E K.

H I R D E T É S.

A regále közbirtokosság folyó évi ápril hó 25-én 22. sz. alatt kövelezköket határozott. A reg. közbirtokosság feliratos tábla kitételeivel kijelöli a helyeket, hol lehet tégla égetést, vályog vetést eszközölni, honnan sárga földet, homokot hordkani, más helyen mindenféle művelet szigoruan megtillik, a „Maczó” alatti tér ily műveletekre tiltott területek közé tartozván. Miről a lakosság értesítendő.
Kelt Szarvason 1888. évi ápril hó 27-én.
Dr. HAVIÁR GYULA, reg. közbirt. jegyző.

Szabadalmazott szeges gőzseplőgépek

GROSSMANN és RAUSCHENBACH-tól
BUDAPESTEN.

Tudósítást

gyártmányaink könnyű hajtása,

csekély fűtőanyag fogyasztása,

igen nagy munkaképessége,

a szemek kitünő tisztítása és osztályozása,

valamint erős szerkezete tekintetében

összes

eddig számos vevőink nyújtanak, kiknek név-

jegyzéke a t. gazda urak rendelkezésére áll.

GROSSMANN és RAUSCHENBACH

első magyar gazdasági gépgyára

Budapest, külső váci ut 7. szám. 5-15

Visszavonhatlanul csak 3 napig

Szarvason a piactéren

BORN LAJOS

angol amerikai óriási sátor CIRCUSA
Szombaton május hó 12-én este 8 órakor

pompás világítás mellett

nagy megnyitó diszelőadás

különösen dus és érdekes műsor.

Vasárnap május hó 13-án délután 1 órakor nagy diszkörmenet fog tartani a város főbb utcáin keresztül az összes lovak, elefántok, tevék, dromedárok diszkocsik stb. és ebben részt vesz az egész művészi személyzet (jelmezben.)
Helyárok: számozott hely I frt 50 kr. I-ső hely I frt II-ik hely 60 kr. III-ik hely 30 kr. 10 éven alóli gyermekek az I. II. III-ik helyre feleárat fizetnek.

Mély tisztelettel

BORN LAJOS

igazg. tulajdonos.

H i r d e t é s.

Belicei uton 9. számú házban a volt takarékpénztári helyiség, mely áll 3 szoba, konyha és speisz bolthelyiséggel vagy anélkül, bérbe kiadó értekezhetni a tulajdonos PONYICZKY SÁMUELLEL.

710/1888. tkv.

Árverési hirdetményi kivonat

A szarvasi kir. Járásbíróság mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy Mészáros Sándor öcsödi lakos végrehajtónak Nádudvari István és neje Király Katalin végrehajtást szenvedő elleni 150 frt tőke követelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a b.-gyulai kir. törvényszék (a szarvasi kir. Járásbíróság) területén levő, Öcsöd községben fekvő az öcsödi 684. sz. tkvben foglalt Nádudvari

István nevéen álló és felerészben Király Katalin nevére előjegyzet A. l. 1. rsz. alatti 875 hrsz. beltelkes házra az árverést 400 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban Nádudvari József, Nádudvari Katalin és Csihasz Lidia árveréseni vevők ellen az 1881. LX. t. cz. 185. §-a értelmében elrendelte, és hogy a fenebb megjelölt ingallan az 1888. évi május hó 29-ik napján délelelőtt 9 órakor Öcsöd község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingat-

lan becsárának 10%-át vagyis 40 frt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42-ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazság-ügyminiszterrendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbíróság telekvi. hatósága.
Szarvason, 1888. mártius hó 23-án.

KONTUR JÓZSEF, kir. járásbíró.